

NOOIT MEER NONA

Negen maanden geleden

*Voor iedereen die wil ontsnappen naar kerstdorpjes
waar de chocolademelk nooit opraakt,
de lichtjes altijd fonkelen en echte liefde alles overwint.
Welkom in Winterveen.*

Honderden ogen zijn op mij gericht.

Honderden mensen, Nona, die allemaal afscheid van jou komen nemen.

Ik zou liegen als ik zou zeggen dat er geen onverwachte aanwezigen zijn in de kerk.

Ja, Nona, jouw afscheid vindt plaats in een kerk. Pastoor Alex moest eens weten hoe jij kon vloeken als een dokwerker. De enige reden waarom jij in een kerk zou komen, is om de wijnvoorraad uit de sacristie te stelen. Maar geen zorgen, ik zal het niet opbiechten. Je geheimen zijn veilig bij mij.

De eerste onverwachte rouwer is er eentje die je ongetwijfeld heel blij zou maken: lekkere geschiedenisleraar zit achteraan in de kerk. Echt. En als ik me niet vergis, heb ik hem al een traantje zien wegpinken. Hij heeft dus ook gevoelens voor jou, Noon, dat is nu wel duidelijk. Ik zou zeggen 'grijp je kans, meid', maar helaas moet je dan een manier vinden om te komen spoken en ik weet niet hoe handig het is om als spook

een relatie te beginnen met een mens van vlees en bloed. Jammer. Misschien kijk ik Twilight nog wel een keer om uit te dokteren hoe Bella en Edward het hebben aangepakt. Nou ja, hopelijk zijn er ook knappe geschiedenisleraren waar jij nu bent.

Een volgende onverwachte rouwer is Amber. Jawel, Amber. Ze heeft sinds je passage op de voorpagina van de krant al meerdere foto's online geplaatst met de boodschap RIP angel. Ze moest eens weten dat die angel degene is die haar geheime zoenplek heeft verraden aan de directeur. Ik geloof niet dat je daardoor naar de hel werd verbannen. Nee, Amber verdiende het nadat ze ons het leven jarenlang zuur heeft gemaakt.

Een derde onverwachte rouwer, of moet ik zeggen een gróépje rouwers, is een dozijn vriendinnetjes van je vader. Een dozijn, Noon, echt waar. Wie had ooit gedacht dat papa Nona zoveel succes zou hebben.

Een vierde onverwachte rouwer is de echte vriend van je vader. Wij wisten natuurlijk al lang dat je papa eigenlijk een vriend heeft en geen vriendin. Ze houden het nog wel steeds verborgen, hoor. Aan de maatschappelijke normen voldoen is dan ook veel belangrijker dan je geliefde dicht bij je hebben op de dag dat je afscheid neemt van je dochter.

De laatste onverwachte rouwer is mijn jurkje van het derde jaar. Jezus, dat zit echt veel te strak. Ik heb het toch maar aangetrokken omdat het jouw favoriete outfit uit mijn kleerkast is. Waarom kon je mijn joggingbroek niet het leukst vinden? Ik moet voortdurend aan de zoom van de jurk trekken om mijn billen te bedekken en ik mag vooral niet vooroverbuigen.

Maar wat moet ik nu doen, Noontje? Het is tijd voor mijn speech.

Je had het waarschijnlijk al voorspeld, maar ik heb hem thuis vergeten. Ik had de tekst speciaal uitgeprint op lila papier, jouw lievelingskleur. Heb je veel aan.

Terwijl ik mijn telefoon uit mijn tasje vis om de speech van het scherm af te lezen, bliksemen de oordelende blikken van het kerkpubliek me bijna dood.

Sorry, ongelukkige woordkeuze.

Ik schraap mijn keel. 'Iedereen weet dat Nona mijn allerbeste vriendin in de hele wereld is. Was. Is. Nona is sterk, grappig en zo gek om mij al die jaren geleden uit te kiezen als beste vriendin. Nona kon iedereen kiezen. Maar ze koos mij.'

Daar ben ik je nog steeds heel dankbaar voor, trouwens.

'Nona en ik brachten al onze tijd samen door. We waren zo erg twee handen op één buik dat ik altijd het gevoel had dat mijn achternaam "van Nona" was. Lou van Nona. Nu zullen mensen mijn echte achternaam moeten gebruiken. Die ga ik niet zomaar verklappen, want dan is het geen uitdaging meer.'

Niemand lacht, Noon. SOS. En ik sta te wiebelen op die waanzinnig oncomfortabele Dr. Martens. Je zei dat ik ze gewoon even moest inlopen, maar dit is de hel. De hel waar jij niet bent, uiteraard. Volgens Amber ben jij immers een angel.

'Nona en ik hadden nog veel plannen samen. Een dronken idioot nam die plannen van ons af.'

Mensen houden hun adem in. Was dat ongepast, denk je? Ik zal hier maar afronden. Mijn tranen kan ik ook niet meer stoppen. Gênant, zou

jij zeggen. Jezus, Nona, ik heb geen zakdoekjes. Wie gaat er nou zonder tissues naar de begrafenis van haar beste vriendin? Is het onbeleefd om mijn neus op te halen? Ik weet niet wat ik anders moet. Shit.

‘Nona, ik zal je altijd met me meedragen.’

Behalve wanneer ik ooit met een jongen ben. Het zou raar zijn als je er dan bij was. Anders mag je altijd mee in mijn hoofd. In mijn hart.

‘Je was alles voor mij.’

Je bént alles voor mij.

‘Ik mis je nu al.’

Echt waar, ik mis je nu al.

‘Ik hou van je.’

Zo veel.

Ze dragen je de kerk uit, en Nona, niemand kreunt onder het gewicht van je kist. Dat zou je vast blij maken, denk ik.

Harry Styles’ Sign of the Times klinkt door de boxen. Ik heb werkelijk al mijn emoties in de strijd moeten gooien om je moeder van dat nummer te overtuigen.

Ik hoop dat je mijn gedachten hoort, waar je ook bent. En Harry Styles. Die ook.

Ik heb koffietafels altijd een vreemd concept gevonden. Wij eten en praten over koetjes en kalfjes terwijl jij wordt gecremeerd. Luguber, ik weet het, maar om de een of andere reden krijg ik die gedachte maar niet uit mijn hoofd. Je smeerde altijd zo plichtsgetrouw zonnebrand en nu wordt je lichaam in één keer verbrand.

Een andere gedachte die ik maar niet uit mijn hoofd kan zetten: wat

als die bestuurder nou ietsje later vertrokken was, of wat als jij een andere route had genomen?

God, Noontje, dan was je nog bij mij. Dan had jij mijn make-up kunnen doen voor vandaag en kunnen vloeken op mijn neuspiercing die in de weg zat. Dan had jij de speech kunnen geven, want laten we eerlijk zijn, die zou veel beter geweest zijn dan mijn onsamenhangende gebrabbel.

Hoewel, als jij nog bij mij was, dan waren we niet hier, in deze parochiezaal. Nee, dan waren we waarschijnlijk op mijn slaapkamer naar een trashy Netflix-serie aan het kijken. We zouden commentaar geven op alle red flags die deelnemen aan uitgekookte realityshows, met chocolate chip cookies erbij. Commentaar geven en snacken: jouw favoriete combinatie.

Nu ik het over snacks heb ... Er worden enkel harde broodjes geserveerd op de koffietafel. Jij haat die. Zelfs tijgers. Dat heb ik nooit begrepen, maar voor mij is elk broodje dat ik hier zie een signaal dat mensen afscheid nemen van iemand die ze nog niet half zo goed hebben gekend als ik. Ik had voorgesteld om een frietkraam te huren, maar dat vonden ze niet traditioneel genoeg. Frietjes met satékruiden en joppiesaus zijn volgens mij het meest traditionele Nona-eten dat er is.

‘Lou?’ Mama’s stem haalt me uit mijn gedachten.

Haar ogen zijn rood en haar gezicht is bleker dan dat van Melanie van aardrijkskunde. Echt waar!

‘Ja, mama?’ vraag ik.

‘Kom je bij ons zitten? Je zit hier al de hele tijd alleen.’

Ik ben niet alleen, ik ben bij Nona.

‘Ja, ik kom eraan.’

Met veel tegenzin krabbel ik overeind. Ik passeer de bar om een wijntje mee te pikken en dan sluit ik me aan bij de tafel waar mama, papa en mijn broertje Ralf zitten.

Ze zitten bij de minnaar van jouw papa, Nona, dat vind ik persoonlijk heel raar. Vind jij dat ook niet bizar? Wat heb ik hem nou te zeggen?

‘Lou.’

Iedereen perst vandaag de lippen op elkaar nadat ze mijn naam uitspreken. Ik denk dat dat een manier is om hun spijt te betuigen.

‘Dag, vriend van Alan.’

‘Lou!’ sist mama.

Ik bedoelde oprecht gewoon ‘vriend’. Ook zonder jouw aanwezigheid doen roddels snel de ronde in Winterveen.

‘Wat was het een mooie dienst, hè,’ zegt Philippe.

Ik neem een gigantische teug van mijn wijnglas. Je zou oprecht trots op me zijn!

‘Ja, ik denk dat Nona het mooi gevonden zou hebben,’ bevestigt mama.

Ik weet dat het goedbedoeld is, maar wat haat ik het als mensen zeggen wat jij gevonden of gewild zou hebben. Jij bent hartstikke onvoorspelbaar, Noon. Was je nou maar wat meer voorspelbaar geweest voor die dronkaard die jou van me stal.

‘Het was een prachtige dienst,’ zeg ik.

Ach, het heeft geen zin om bitter te zijn, toch? Deze mensen hielden

van je. Houden van je? Jeetje, Noon, als je signalen kunt geven vanaf je wolk, wil je dan laten weten of ik over je moet praten in de tegenwoordige of de verleden tijd? Ik weet dat Nederlands niet je sterkste vak was, maar dit begrijp je vast nog wel.

Dat was een grapje. In gedachten kan ik mijn sarcasme niet altijd even goed overbrengen, sorry.

‘Gaat het wel met je, Lou?’ vraagt mama terwijl ze me bezorgd aankijkt.

Ik knik. ‘Het gaat.’

‘Het is oké om te rouwen, je hoeft je helemaal niet sterker voor te doen dan je je voelt.’

‘Weet ik, mam. Ik ben oké. Dat is wat Nona gewild zou hebben.’

Vreselijk. Ik heb het geprobeerd, maar weet ik veel wat jouw gekke hoofd zou willen. Sorry voor die veronderstelling. Niet komen spoken straks.